

парків у малих містах, якщо є історичні пам'ятки акцентувати потрібно для них, та підіймати туристичний сектор.

Список джерел:

- Зібцева О. В. «Озеленення забудованих територій малих міст у контексті дотримання державних будівельних норм» Науковий вісник НЛТУ України. 2018, с.28.
- Ковальський В. П. Фактори, що впливають на формування та розміщення садово-паркових об'єктів [Текст] / В. П. Ковальський, І. В. Вітюк // Сучасні технології, матеріали і конструкції в будівництві. – 2016. – № 2. – С. 69-73.
- Ковальський В. П. Малі архітектурні форми, їх переваги та недоліки(на прикладі міста Вінниці) [Текст] / В. П. Ковальський, К. Пиндик // Вісник науково-методичних досліджень. - Вінниця : ВГПК, 2015. – № 4. - С. 113–118.
- Вітюк І. В. Критерії комплексної оцінки сучасного стану садово-паркових об'єктів на території міста Вінниці [Текст] / І. В. Вітюк, В. П. Ковальський // Materiály XIII Mezinárodní vědecko - praktická konference , «Dny vědy -2017», 22 -30 března 2017 г. - Praha : Publishing House «Education and Science», 2017. – Vol. 6 : Chemie a chemické technologie . Zemědělství . Matematika. - С. 45-48.
- Ковальський В. П. Оцінка чисельності відвідувачів рекреаційного об'єкту на прикладі центрального міського парку міста Вінниці / В. П. Ковальський, І. В. Вітюк // Сучасні технології, матеріали і конструкції в будівництві. - 2017. – Т. 22, № 1. - С. 57-60.
- Вітюк І. В. Варіанти моделювання ландшафтно-архітектурної та просторової структури рекреаційно-розважальних парків [Текст] / І. В. Вітюк, В. П. Ковальський // Прикладні науково-технічні дослідження : матеріали міжнар. наук.-прак. конф., 5-7 квітня 2017 р. - Івано-Франківськ : Симфонія форте, 2017. - С. 144. - ISBN 978-966-284-110-7.

НАСЕЛЕННЯ СТАРОДОВНЬОЇ ГРЕЦІЇ І СТАНОВЛЕННЯ ІНСТИТУТУ ПАТРІАЛЬНОГО РАБСТВА

Тимченко Ю.С.

Науковий керівник – Яцюк М.В., канд. іст. наук, доцент

Про найдавніше населення півдня Балканського півострова та прилеглих островів поки що немає достатньо точних даних. Згідно з давньогрецькими переказами, що збереглися з часів Гомера та у творах грецьких істориків, найбільш значними племенами серед найдавнішого населення у цих районах були пеласги. Хто вони були за своїм походженням – невідомо. Геродот їх вважав родичами греків. Серед найдавніших острівних племен можна назвати критян, етнічна приналежність яких також поки неясна. У кінці III тис. до н.е., згідно з археологічними пам'ятками, ми зустрічаємося на півдні Балканського півострова з найдавнішими грецькими племенами ахейців, які протягом II тис. до н.е. переживали процес утворення класів. У середній Греції на території Атики у II тис. до н.е. встановлене існування поселень іншого грецького племені – іонійців. Центром поселень була цитадель в Афінах. На зламі XIII-XII ст. до н.е. через Балканський півострів

пройшли племена, що знищили ахейські держави, які спричинили подальший рух племен. Приблизно у XI-X ст. до н.е. на південь Балканського півострова почали заселятися грецькі племена дорійців, що займали пусті землі. У I тис. до н.е. грецькі племена остаточно склалися і розсіялися: на півночі Греції – в Фессалії і в середній Греції – в Беотії жили еолійці; вони ж заселяли острови у північній частині Егейського моря, у тому числі й острови Лесбос та північно-західне узбережжя Малої Азії. Східну частину середньої Греції, Аттику, острови Євбею, центральну частину Егейського моря населяли іонійці. Ахейці утрималися на півночі й у центрі Пелопоннесу – в Ахайї та Аркадії. В іншій частині Пелопоннесу – в Лаконії, Мессенії, Арголіді, Коринфській області та Елладі – жили дорійці. Вони ж розселилися на островах півдня Егейського моря, на Родосі, на Криті та на південній частині малоазійського узбережжя. Греки довгий час не мали спільної мови та говорили на багатьох діалектах, які розуміли майже усі. Серед них треба виділити три основні: іонійський, еолійський та дорійський. В іонійському діалекті потрібно виділити аттичний (аттичне наріччя), на якому говорили афіняни. Усі діалекти досягли рівня літературної мови. Іонійською мовою писав Геродот, а аттичною писав Фулідід, еолійською творила свої вірші видатна поетеса Сафо, дорійською писав гімни Піндар і т.д., загально грецька мова койне (“загальна”) складалася тільки в період еллінізму.

У гомерівському суспільстві існувало патріархальне рабство, яке було поширене в господарствах басиліїв. Основним контингентом рабів були полонені, крім того, рабів продавали пірати. Були випадки продажу рабів купцями. Були також раби, що народжувалися в господарстві рабовласника. Рабів-чоловіків використовували як пастухів та садівників. Було багато рабинь, яких експлуатували в домогосподарстві як прислугу, борошномолок, швачок і т.п. За будь-яку непокору господар міг покарати раба смертною карою.

У Гомерівську епоху склалися основні риси давньої грецької релігії, яку називають олімпійською на честь гори Олімп, що розташована на кордоні Фесалії та Македонії. Давні греки вважають снігову вершину цієї гори місцезнаходженням своїх богів. Згідно з їхніми релігійними уявленнями, існувало три покоління богів. Старші покоління були усунені молодшими. Так у фантастичній формі у свідомості греків відобразилися давні завоювання і міжплеменна боротьба. Головою третього покоління богів був Зевс – бог грому і блискавки, виробничих сил природи та батько усіх богів і людей. Ряд божеств грецької релігії були запозичені з більш ранніх вірувань ахейців, можливо, цей ряд входив до критської релігії. Образи таких богів, як

Зевс та Афіна, зберігали дуже давні первісні риси, що пов'язані з культом тварин: перевтілення Зевса в бика, орла, лебедя; епітет Афін – совочка. На ранньому етапі розвитку грецької релігії існувало багато місцевих богів, які вважалися покровителями певних родів та племен. Поступово образи цих богів зливаються, виділяються головні божества, що утворюють олімпійський пантеон. До часу створення гомерівських поем олімпійські боги вже представлялися в образах людей, їх життя мислилося як життя родової знаті. Зевс керував світом як головний базилій, радячись з іншими олімпійськими богами, але його думка була вирішальною. За зовнішністю олімпійські боги були схожі на аристократів. Так епоха оформлення олімпійської релігії відбилася на їхній уявній організації та на їхньому зовнішньому вигляді.

УТВОРЕННЯ ПОЛІСІВ СТАРОДАВНЬОЇ ГРЕЦІЇ І СОЦІАЛЬНА БОРОТЬБА В НИХ

Морозова В.В.

Науковий керівник – Яцюк М.В., канд. іст. наук, доцент

Суспільний розвиток Греції в VIII-VI ст. до н.е. був продовженням того процесу всезагального становлення раннього класового суспільства, який почався в кінці гомерівської епохи. Період VIII-VI ст. до н.е. за традицією часто називають архаїчним, тобто початковим, тому що до великих археологічних відкриттів, які почалися з останньої третини XIX ст. і продовжуються до цих пір, історію Давньої Греції зазвичай починали з VIII ст. до н.е. Однак цей термін може бути збережений і в наші дні, тому що саме в VIII-VI ст. до н.е. вперше відбувалося оформлення рабовласницького суспільства у тому найбільш чистому й найбільш яскраво вираженому його варіанті, який у науці отримав назву античного. У Греції знову почали виникати невеликі рабовласницькі держави, що представляли собою укріплені поселення, в яких жили колективи громадян-землевласників (найбагатші з них були і рабовласниками), які сумісно захищали свої інтереси, власність на земельні ділянки, розташовані навколо укріпленого поселення, та власність на рабів. Ці державні поселення отримали у греків назву полісів, тобто міст-держав. Натуральне господарство не створювало умов для великих державних об'єднань. Поступово посилюється майнове розділення всередині громадських колективів. Заможні землевласники заганяли у боргове рабство своїх боржників – бідних сусідів. Загострюються соціальні та політичні протиріччя між родовою аристократією, яка тепер перетворилася на правлячу групу заможних землевлас-